

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 14)

***/ Chuyện đời nay.**

Sàigòn, 2:04 sáng June 7/2017, thứ Ba,

Về Sàigòn, tưởng để an dưỡng tinh thần, nào dè “đụng” ngay nỗi buồn theo Âu Cơ.

Nhưng thôi, chuyện này chính là một thứ Quá Khứ Phải Quên và quên thật mau, nên vội xóa bỏ nó khỏi trí não (không biết có làm được chăng?) Phải ráng, thật ráng, ít ra KHÔNG PHẢI là lúc này để cần nhớ tới.

Lại nữa, nhận cái thư Uyên Thao báo cho biết bản văn Viết Cho Người “Đã Chết” thiếu mất nhiều trang nên cái đầu đã rối lại càng thêm rối.

Đó là điều thật lạ với con người yêu chữ nghĩa như tôi. Như vậy rõ ràng là cái số Uyên Thao và tôi, ngay từ khởi thủy đã bị *"còn theo nhau tới muôn đời sau" (mà đời!)* rồi. Nên, dù chỉ một tập sách mỏng 104 trang cũng đã cho thấy cái phần Duyên Nghiệp so le, đừng nói gì chuyện lớn lao hơn.

Đành phải chờ kiếp sau đem tặng cho nhau những trang đời tuyệt mỹ.

Tối hôm qua, ngày đầu tiên ở Sàigòn, định viết một câu “chuyện đời xưa” và “chuyện đời nay”, nhưng cái đầu bị tấn công vì chuyện của Âu Cơ nên phải uống viên thuốc mà đi ngủ sớm. Bây giờ tỉnh rồi, ngồi vào bàn viết tiếp, gác chuyện Âu Cơ sang một bên; lúc nào “hứng thú” sẽ kể ra sau.

***/ Chuyện đời xưa.**

I.

Tháng 4 năm 1986, tôi bỏ gia đình lại Âu Châu, (khi ấy chỉ còn Mẹ già và Vân San) quyết định “vượt biên” lần nữa để “tìm đất sống” cho ba mẹ con bà cháu trên đất Mỹ.

Thời gian đầu tới Hoa Kỳ quả rất lao đao, không bạn bè thân thích. Trong một tháng mà phải bị “mời ra khỏi nhà” ba lần từ ba vị chủ nhân được ba người quen gửi gắm.

Đuổi thì đi thôi, đất không lành thì chim không đậu. Tư tưởng lúc nào cũng mang ý nghĩ trở về Âu Châu... Tuy nhiên hễ mỗi lần khối não sắp sửa rơi vào cơn cùng cực bị quan đó thì lại thấy bật lên trong trí lời nói sắt đá “chặt đường về” với Mẹ trong đêm cuối: *“Con thề rằng nếu không thành công ở Mỹ, con sẽ tự tử chứ không bao giờ cho phép mình quay lại nơi đây.”*

Thế là lại đứng lên từ cái tư tưởng *“con kiến phải tìm mọi cách bò khỏi miệng ly chứ không vòng vòng chung quanh đáy ly mãi.”*

Giờ đây nhìn lại thời gian đó, thấy thật sợ.

Dù vậy, cái gì có khởi đầu cũng ắt phải có lần kết thúc.

Sự thành công nào mà chẳng phải trả bằng một giá đắt?

Riêng tôi (dù không thành công) cũng bị trả bằng giá “thật đắt”! Một sự thử thách đến tận cùng của Thượng Đế xem *“đưa con được chọn”* của Ngài có là xứng đáng không?

Đồng thời cũng thấy rất “may” so với nhiều đứa con khác của Ngài.

Tại sao?

Xin đáp bằng câu nói điển hình của tỷ phú Steve Jobs bên giường chết trước mặt các người thân:

“Tôi đã đạt đến tột đỉnh của thành công. Trong mắt người khác, cuộc đời tôi là một biểu tượng của thành công. Tuy vậy phía sau của công việc, tôi có rất ít niềm vui. Cuối cùng, sự giàu có của tôi chỉ là một sự kiện mà tôi đã quen thuộc.

Trong lúc này, trên giường bệnh viện, hồi tưởng về cuộc đời, những lời khen ngợi, tự cao, tự hào về tài sản nhưng tôi cảm thấy thật vô nghĩa trước Tử Thần, Cái Chết. Trong bóng tối, khi nhìn ánh đèn màu xanh và tiếng ồn ào của máy dưỡng khí, tôi cảm nghiệm được hơi thở của Tử Thần rất gần kề.

*Bây giờ tôi mới hiểu thấu, nếu một khi bạn đã có tiền đủ cho cuộc đời của bạn, bạn hãy đeo đuổi một mục đích khác không liên quan đến tiền bạc. Nên tìm một điều gì quan trọng hơn. Ví dụ như là Lịch Sử, Tình Yêu Nhân Loại, Nghệ Thuật, Ước Mơ Tuổi Nhỏ... **Đừng làm nô lệ cho vật chất giàu sang** vì nó sẽ biến bạn thành một người yếu ớt như tôi.*

Thượng Đế tạo dựng chúng ta để cảm nghiệm được tin yêu trong tim, chứ không phải là những ảo tưởng về tiền tài, danh vọng, như tôi đã làm trong suốt cuộc đời mà không thể đem theo với tôi được.

Nhưng còn những kỷ niệm của Yêu Thương, tôi có thể mang theo.

Đó mới chính là sự giàu sang sẽ có thể đồng hành với bạn, là sức mạnh, ánh sáng soi đường cho bạn tiến tới.

Tình Yêu Thương có thể đi hàng ngàn cây số; chính vì thế mà cuộc đời không có giới hạn.

Đi, tiến đến nơi mà bạn muốn, cố gắng để đạt cho được những mục đích. Tất cả là ở trong tim và trong lòng bàn tay của bạn.

Cái gì ở trong nào đắt giá nhất trên đời?

Đó là giường bệnh viện, bởi nếu có tiền, bạn có thể mượn tài xế lái xe cho bạn, nhưng không thể dùng tiền để thuê người mang bệnh cho bạn.

Mất tài sản, mình có thể tìm lại được.

Nhưng có một cái mà khi đã mất thì không thể tìm lại: Đó là sự sống.

Dù đang ở vào giai đoạn nào trong cuộc đời, cuối cùng, tất cả phải đối diện khi bức màn sự sống kéo xuống.

Xin hãy nâng niu và nhận thức được giá trị tình yêu gia đình, tình yêu bạn đời và tình yêu bạn hữu, giữ gìn sức khỏe cho bạn và quan tâm đến láng giềng của bạn."

(Ngay sau khi nói những lời này, Steve Jobs đã yêu cầu được viết ra rồi qua đời ngày Oct. 5/2011, lúc 56 tuổi.)

Ông Steve Jobs này có quá nhiều tiền nên khuyên người ta **NẾU ĐỦ TIỀN** thì phải thế này thế khác... Chứ còn tôi thì **LUÔN LUÔN CẦN TIỀN** để lo mọi thứ (cho người chung quanh nhiều hơn là bản thể) nên **KHÔNG** lúc nào cảm thấy bình an.

Dù vậy, chữ “May” nói ở đoạn trên, thật sự tôi cũng đã có trong sự kiện “*Ngay từ khởi thủy làm lại cuộc đời mới trên đất Mỹ đã chọn đúng con đường Văn Chương, Nghệ Thuật mà đi*”, trong khi cho mãi lúc hết đời, Steve Jobs mới nhận biết ra mà khuyên người ta nên đi tìm nó....

II.

Thuở đầu tiên đến Mỹ tứ cố vô thân, họ hàng bạn bè không có, tôi phải trải qua biết bao gian khổ trong chuyện kiếm sống, từ việc kéo *violon* trong một quán bia ôm, đến việc bán hàng trong một siêu thị VN, đứng nơi quầy tính tiền suốt từ 8 giờ sáng, chẳng được ăn gì vào bụng, cho mãi đến 8 giờ tối mới được nấu cho một tô mì gói... Từ việc đi dạy âm nhạc tại tư gia, con bé học trò cứ ngồi khóc, rớt cuộc chẳng được trả đồng xu nào trong cả tiếng đồng hồ ngồi đợi mẹ nó dỡ... đến việc đánh đàn tại một *dancing* VN cứ bị chủ treo lương. (Chính hai chị ca sĩ Trúc Mai và Lê Uyên phải la hét nạt nộ giùm, chủ mới chịu trả lương cho).

Thật quả ê chề! Nhiều đêm về úp mặt vào gối mà khóc, muốn trở lại Âu Châu bên cạnh Vân San và mẹ già...

Ở đây ngừng lại kể ra cái chuyện “*đi đàn ở quán bia ôm*” như sau.

Dạo đó, trú nhờ nhà một anh bạn, ngày xưa là Đại úy Biệt Động Quân, bạn của ông anh.

Một bữa trưa, nghe anh ta hỏi:

"Em có muốn làm bồi trong một quán nhậu không?"

Tôi ngần ngại:

"Nhưng em đang mang giấy tờ du lịch, làm sao được chấp thuận làm việc? "

Anh này đáp:

"Thì mình sẽ làm chui, nói rõ tình trạng cho chủ biết. (Và thêm): Anh chắc chắn ông sẽ nhận. Anh là khách quen thường xuyên ở quán ông."

Đến quán, cái vẻ mặt dăm dăm xấu xí của ông chủ làm tôi muốn thối lui tức khắc, còn anh bạn thì cứ giới thiệu những lời nồng nhiệt, nào là cô này từng làm bồi trong một nhà hàng sang trọng ở Paris, mười ngón tay có thể kẹp một lúc 6 cái đuôi ly uống rượu (!) v.v.

Ông chủ bụng bự người Tàu liếc qua tôi một cái, xong ngồi im, mặt lạnh như đá. Tôi thấy mắc cỡ vì lời khoác lác của bạn, nên cũng không nói gì.

Chợt nghe ông chủ buông thõng:

"Nhìn tướng, thấy cô này không phải là dân làm bồi. Không được đâu."

Anh bạn cứ vẫn kèo nài. Tôi bèn nói với anh:

"Thôi, người ta đã không nhận thì mình đi về anh ạ."

Vừa nói, tôi vừa đứng lên.

Anh bạn cũng thấy "quê", đứng lên theo. Vừa lắc lắc chùm chìa khóa trong tay, anh vừa nói:

"Ờ, người ta đâu phải dân làm bồi. Dân âm nhạc có đẳng cấp chứ đâu phải dân làm bồi."

Hai anh em mới dợm bỏ đi đã thấy ông chủ đưa tay chặn:

"Anh vừa nói cô này là dân âm nhạc? Vậy cô biết đàn không?"

Anh bạn quay lại:

"Cổ xuất thân trường Nhạc Sài Gòn, là nhạc sĩ kéo violon nổi tiếng trên các sân khấu ngày xưa."

Ông kia liền đưa đề nghị:

"Tôi sẽ nhận cổ vào làm bồi từ 4 giờ chiều đến 10 giờ đêm như mọi cô khác. Từ 10 giờ trở đi đến 2 giờ sáng, cổ có quyền kéo violon cho khách nghe. Hễ khách cho cổ tiền boa thì cổ sẽ được nhận."

Vậy là ngay buổi chiều hôm đó, tôi bắt tay thực hành đúng theo cái deal với ông chủ.

Thoạt nhìn qua, đã biết ngay đó là một quán bia ôm. Khách toàn đàn ông. Các cô chạy bàn xinh đẹp, ăn mặc đóm dáng, thoải mái ngồi uống bière với khách, điệu ngả ngớn. Họ bảo cùng ngồi nhưng tôi từ chối, chỉ lo việc nhận order, đưa vào bếp, mang thức ăn ra cho khách, xong cứ đứng lảng vảng gần đó chờ họ sai bảo.

Tuy vậy, đến 10 giờ đêm là tiếng violon lại được cất lên cho khách nghe.

Cái lối biểu diễn là đi đến từng bàn, đàn lên các bài nhạc được yêu cầu, y hệt lối đàn của dân troubadours (nhạc sĩ du mục) trong các restaurant sang trọng bên Tây.

Tiếng đàn tôi dạo ấy còn nồng ấm lắm, lôi cuốn không những khách mà còn làm hài lòng cả ông bà chủ. Cái quán thường đóng cửa lúc 11 giờ đêm, vậy mà từ khi xuất hiện tiếng violon, khách vẫn ngồi nghe đến 2 giờ sáng, các cô hầu bàn đã ra về, chỉ còn tôi và ông bà chủ.

Dân uống rượu càng về khuya uống càng nhiều. Ông bà chủ tha hồ bán bière, còn tôi cứ đàn, đàn mãi.

Dạo ấy San Jose chưa có nhiều quán nhậu nên bao nhiêu khách đều đổ về đây, thức ăn ngon, rẻ, các cô phục vụ xinh đẹp, tối tối lại được nghe kéo violon.

Trong nửa tháng làm việc, tôi gặp rất nhiều vị đã từng nghe tôi đàn trên các sân khấu Sài Gòn, Dalat, Nha Trang, thấy họ xót xa cảm động lắm. Tiền thưởng cứ thế mà tặng cho dồn dập. Hễ xong bài nào là họ nhét tiền vào túi áo tôi. Mặc cỡ, biểu họ để lên bàn thì họ nói:

"Khách muốn cho người nào, đưa riêng người ấy. Chứ để lên bàn, phải chia cho chủ."

Mỗi 2 giờ sáng, ông bà chủ cho quá giang về.

Một buổi chiều, khoảng 6 giờ, có một đám khách quen mặt đến quán. Một anh tên Sơn nói với tôi:

"Bạn bè nghe tôi kể là Thu Vân đàn hay lắm nên hôm nay tìm tới, xin Thu Vân phá lệ đàn sớm được không?"

Tôi đáp:

"Thu Vân vào đây là để làm bồi, phải 10 giờ đêm mới có thể kéo violon. Anh muốn nghe sớm thì lên xin ông chủ. Ông ấy có cho phép, Thu Vân mới dám đàn."

Anh này đến trình bày với chủ, xuống, mặt giận dữ:

"Tôi tới nói thẳng chả tôi đem một bàn khách cho chả, xin yêu cầu Thu Vân đàn sớm, nhưng chả nói 'Không đàn địch gì nữa. Cô này không biết điều'. Tôi mới hỏi: 'Thế nào là biết điều? Ông trả cho người ta một đồng trong khi lương tối thiểu là 6 đồng 25 một giờ. Hay ông muốn cố biết điều bằng cách chia ông tiền khách tặng riêng cho cô?'"

Và anh ta đòi phá quán.

Có một bàn khách kể bên (cũng quen mặt) toàn dân du đãng, nghe chuyện, bắt mẫn, cũng muốn phá hòa với anh Sơn này.

Tôi vội van nài họ:

"Các anh muốn làm gì thì xin đợi tôi đi khỏi nơi này rồi hãy làm. Chứ bây giờ cảnh sát kéo đến thì họ sẽ bắt tôi vì cái tội ở lậu mà đi làm việc chui."

Nói xong, vào xin chủ ra về ngay lúc ấy.

Đó là loại quá khứ PHẢI BỊ QUÊN bằng mọi giá.

Và rồi từ từ ngóc đầu lên trong ý niệm “PHẢI LÀM LẠI CUỘC ĐỜI!”

Cái thế của tôi trong suốt một định mệnh gian truân thấy giống y như số phận một cô gái làng chơi, tư tưởng muốn “hoàn lương” vừa chớm thì gặp ngay một gã đàn ông đến mua thân xác; rồi lại muốn hoàn lương và lại gặp gã đi tìm hoa khác nữa mà thôi.

[]

(Trần Thị Bông Giấy

(Đoạn này viết xong lúc 6:40 chiều thứ Ba June 6/2017 tại San Jose.)

[]